

Bez slitování

(1203)

Rapp Olovnáč si už dlouhá léta nepomyslel, že by se chtěl živit něčím jiným než zabíjením lidí. Ani ho nenapadlo, že by chtěl být něčím zaměstnancem, služebníkem.

On, který si nikoho nevážil a ostatními lidmi opovrhoval. Zejména svými zákazníky, kteří si jeho služby objednávali z těch nejnižších pohnutek. Aby je zbavil dluhů z kostek, respektive jejich věřitelů. Aby je zbavil soků v lásce. Bohatých rodičů, jejichž dědictví se nemohli dočkat.

Byl tak nezávislý a svobodný, že se mu ostatní, kteří ho potřebovali, vnucovali do přízně. Nikdy by si nepomyslel, že se někdy bude chtít někomu zavděčit on.

Jenže taky ještě nikdy předtím nepotkal člověka, jako byl noralský vévoda Korgan.

S očekáváním hleděl do přísných šedých očí, zasazených do hranaté tváře s křivým nosem, a čekal, až Jeho Výsost promluví. Čekal na pochvalu, protože splnil svůj delikátní úkol nad očekávání výborně.

Kamenné oči sklouzly na desku stolu a utkvěly na Rappově pravé ruce bez palce. Zabiják cítil, jak mu dlaně zvlhnuly potem. Snažil se neomalený pohled ignorovat, ale nevydržel to. Ostýchavě stáhnul zmrzačenou ruku a schoval ji pod stolem. Tváře mu zrudly ponížením. Znovu ho zaplavila dávná bezmoc a zoufalství a znovu slyšel pobavený smích mužů Lorenta Břítvy, kteří mu palec před lety odsekli a připravili ho tak o jeho šermířské umění i o budoucnost.

Ať dokázal udržet meč nebo ne, svůj úkol přece splnil! Komukoliv jinému by i za takhle nepatrnou připomínku svého postižení vpálil okamžitě kulku do hlavy. Zabíjel už za mnohem míň.

Jenže vévoda, to bylo něco jiného. Báł se ho. Ano, báł.

On, který se nebáł nikoho.

Tvrký a stále nevýrazný pohled se mu zabořil do očí. Rapp vzdorovitě neuhnul a jen čekal.

Konečně vévoda přerušil tíživé mlčení.

„Jaká byla cesta?“ otázal se konverzačním tónem, jako kdyby přijel na zdvořilostní návštěvu a ne si vyzvednout cennou a veletajnou zásilkou.

Olovnáč se s pochmurným uspokojením usmál.

Šestice jezdců na koních dohnala rozměrný formanský vůz zakrytý plachtou, který se ztěžka kodrcal po rozmáčené cestě plné výmolů. Předjeli spřežení a zastavili ho. Upřímně řečeno, čekal je mnohem dříve. Věděl, že zmizení cenného zboží, které vezl v truhle zajištěné několika zámky schované hluboko pod ostatními sudy a bednami na korbě vozu, vyvolá v Chauroně rozruch. Zvláště když zboží zmizelo ze strážného domu přímo před nosem jeho strážcům.

Přesto už měl hlavní město Chauronského království daleko za sebou a k hranicím s Noralským vévodstvím mu zbývaly jen dva dny cesty. A přesto ho pátrači vyslaní do všech směrů, dostihli až teď.

Dva jezdci zůstali v sedlech, ležérně naklonění dopředu a opření o hrušky koně, zatímco čtyři sesedli. Dva chytli za ohlávky vedoucí koně Rappova čtyřspřežení, dva se každý z jedné strany vydali přímo k Rappovi na kozlíku a bez okolků vytáhli meče.

Obrovitý, zjizvený muž v sedle, podle všeho velitel, roztáhnul ústa do zlomyslného úsměvu a odhalil přitom poloprázdné dásně. „Kontrola nákladu,“ prohlásil ledabyly. „Nedělej problémy, mladíku, jen se podíváme, co vezeš. A pak ti možná něco z toho necháme.“ Jeho kumpáni se samolibě zachechtali. Přesně takovíhle rabiáti sužovali Chauronii posledních dvacet let. Přesně takoví se ještě před časem nazývali vojáky Boží armády.

Jenže jenom díky tomu, co jim Rapp ukradnul a vezl ve voze. Bez toho nebyli nic, jen tupé násilnické stádo, banda primitivů.

Rapp, zachumlaný v lezavém podzimním počasí do tlustého pláště, nasadil vyděšený výraz a očima rozšířenýma zdánlivým strachem těkal z jednoho na druhého. Když se střetnul s pohledem

některého z nich, v duchu se pousmál nad jejich falešným uspokojením – byl pro ně jen vystrašeným hubeným mladíčkem s jemnou tvářičkou. Byli přesvědčeni, že tohle bude jednoduchá práce.

Nevšimli si, jak mezitím bedlivě zhodnotil jejich výzbroj. Všichni měli v sedlových pouzdrech pistole. Takže teď je po ruce měli jen ti dva na koních, protože čtyři opěšalí se k vozu poměrně bezstarostně vydali jen s meči.

Hned jak ho zastavili, Rapp okamžitě pustil otěže a ruce schoval pod plášť. Nyní už žádný pohyb, který by vzbuzoval podezření, dělat nemusel.

Dva rabiáti s vytasenými meči se k němu stále blížili, ale bezstarostně, jistí si svou početní převahou. Málem se spokojeně ušklíbnul. Podle všeho se mu podařilo splnit vévodovo zadání, že má být v Chauroně za všech okolností nenápadný, na výtečnou. Jeho protivníci vůbec nevěděli, na co si mají dávat pozor. Nikdo z nich netušil, že nenápadnému mladíkovi se Olovnáč neprezdívá jen tak.

Vousatý a už zdálky odporně smrdící chlap vlevo na něj namířil hrotem meče a zavelel: „Padej z toho kozlíku.“

Rapp se na sedačce zamlel, v neforemných záhybech tlustého pláště to vypadalo, jako když vstává. Pod pláštěm však přešel po překřížených obtěžkaných bandalírech. Polovina jeho pistolí měla speciálně upravené pažby, aby skýtaly dostatečnou oporu i zmrzačené dlani. Nahmátnul dvě drobné zbraně. Na tyhle dva budou půlpalcové pětky stačit.

Nevstal, jen rozhodil ruce do stran a s nimi i plášť. Ozvalo se dvoji zachrastění a cvaknutí, jak se kolečka v pistolových zámčích otočila a škrtila o kamínky. Dva výstřely rouhavě narušily zadané ticho panující nad podzimní krajinou.

Z výšky kozlíku měl tváře obou mužů přímo na ráně, ani nemusel mířit. Vyprskla krev. Jednomu udělala půlpalcová kulka díru do čela, druhému pronikla do mozku okem. Bez hlesu se jako podřátí svalili na zem.

Koně ve spřežení sebou poplašeně trhli, ale Rapp pořád seděl, takže stabilitu neztratil. Prázdné pistole s krátkou pětipalcovou hlavní, které nosil v bandalíru, zarachotily o prkna vozu a znovu sáhnul pod plášť. Tentokrát ke stehňům. K nim měl připoutaná pouzdra s větším kalibrem, pistolemi s patnáctipalcovými hlavními a skoro palcovou ráží, podobné těm, které měli jezdcí v sedlech.

Vzduchem prolétly nadávky a také příkazy. Velitel pátračů znal své řemeslo dobře. Stiskem stehů uklidnil koně a štěknu po svých mužích. „Jděte po tom zkurvysynovi!“

Rapp to všechno vnímal jakoby zdálky, plně soustředěný na zbývající čtyři cíle. Ocitnul se ve zpomaleném a rozmazaném světě, kde jediným pevným bodem byl uklidňující chlad jeho zbraní, ovládaných stejně chladnou zabijáckou myslí.

Napřáhnul obě paže před sebe a zamířil nejprve na velitele. I když jeho kůň přešlápnul a on sám se nakláněl k holstrům u sedla, aby také vytáhnul pistoli, pro střelce, jako byl Rapp, nepředstavoval těžký cíl. Palcová kule ho zasáhla z boku do krku a srazila ho ze sedla jako úder palicí. Druhý jezdec jen rozhodil ruce, když mu druhá kule pronikla do hrudníku. Z ruky mu vylétla pistole, již stačil tasit, ale už ne použít.

Rapp mechanicky pustil vyprázdňené zbraně a sáhnul k bandalíru pro další dvojici malých pistolí. Chlapa ze zbývajících dvojice, který k němu od koní běžel po pravé ruce, zastavil v půli cesty.

Z druhé pistole se však ozvalo jen prázdné prasknutí pružiny a škrábavé otočení kolečka. Selhala. Rapp znechuceně syknul a sesmýknul se z kozlíku na druhou stranu vozu pryč od útočnicka. Muž jen vztekle zařval, když jeho čepel projela jen prázdným vzduchem nad kozlíkem. Na chvíli zaváhal – má se za Rappem pustit přímo a přelézat přes kozlík? Nebo běžet ke koni pro pistoli? V obou případech se na několik drahocenných vteřin vystavit další kulce? Neodvážil se. Přitisknul se k bočnici vozu a ztěžka oddychoval. Přemýšlel.

Rapp nikoli. Skrčil se a skrz loukoťové kolo ho další pistolí z bandalíru střelil do nohy. Muž se zaklením poklesnul v kolenou a začal se belhat od vozu. Ani nevěděl kam. Ovládnutý pudem sebezáchovy hlavně toužil dostat se z dosahu střelce. Rapp s krutým úsměvem na rtech opět zajel rukou do zánadří a pohládl pažbu poslední malé pistole ze šesti, které nosil v bandalíru, která mu zbývala.

Ale nakonec zavrtěl hlavou a se stále tímtož omámeným úsměvem, který mu v tváři vyčarovala radost ze zabíjení, tasil levou rukou meč. Cinkavý zvuk, o jehož původu nemohlo být pochyb, přiměl jeho posledního protivníka zastavit se. Ztěžka oddychuje stál a čekal, až se Rapp vynoří zpoza vozu.

Učinil výpad, ale Rapp ho s ledabylou elegancí odrazil stranou. Nikdy už v šermu nedosáhnul mistrovství, jako když ještě vládnul pravou rukou. Ale i levačkou se naučil šermovat aspoň obstojně. Proniknul obranou a krátkým bodem zarazil ocelový hrot do soupeřovy hrudi. S rozkoší vnímal, jak masitá hmota, klesající ve smrtelné křeči na zem, zatížila jeho čepel. Sklonil ji a nechal z ní mrtvé tělo sklouznout na zem.

Chladný opar, obestírající jeho mysl, zmizel. Náhle cítil horkost krve bušící mu ve spáncích. Po přestálém vzrušení se mu lehce roztrásla kolena, ale opanoval se. Obešel všechna těla a pro jistotu každému ležícímu žoldněři protal krk. Pak sebral své zbraně, očistil je, naládoval a natáhnul u každé kolečko a vrátil je do bandalírů a pouzder.

Pečlivě si prohlédl tu, která selhala, a okamžitě odhalil závadu. Víčko pánvičky mezi pyritem a kolečkem, které se mělo odklopit při stisknutí spouště a dovolit zažehnutí prachu, zůstalo na svém místě. Pokrčil rameny. To se stávalo, i kvalitní kolečkové zámky, které měl Rappa ve svých pistolích, byly vzhledem k množství součástí dost poruchové. Proto jich také nosil tolik. Olovnáč Rapp se mu neříkalo jen tak. Od chvíle, kdy byl zmrzačen, a přestal skvěle vládnout ocelí, spoléhal se na olovo a prach.

Mrtvé žoldněře odtahal z cesty, jejich zbraně zahodil daleko do pole a koně rozehnal.

S tichým spokojeným pohvizdováním opět vsednul na kozlík a pobídnul spřežení na cestě k severu.

„Jaká byla cesta, Výsosti?“ opakoval Rapp otázku. Vychutnával si odpověď.

„Vcelku bez potíží,“ odvětil sebevědomě a přehnaně bezstarostně.

Levým vévodovým koutkem zacukal náznak úsměvu. Roztál a Rappovi se ulevilo. Bylo jasné, že s takovou zásilkou, kterou mu Rapp přivezl, se to bez potíží rozhodně obejít nemohlo. Ale jak vidno, takový přístup se vévodovi líbil. Bývalý žoldněř, který se kdysi řízením osudu stal vládcem, si cenil odvahy. Rapp se v duchu spokojeně zatetelil. Byl rád, že udělal dojem.

„Víte, jsem upřímně překvapen, jak se vám tak rychle podařilo v Chauroně zorientovat a vypátrat to, co čem moji špehové pásli více než rok. Jestli počítám dobře, odečtu-li cestu a předpokládám-li, že jste odjezd neoddaloval, tak jste v Chauroně strávil sotva měsíc.“

„Přesněji řečeno, Výsosti, tři týdny a dva dny.“

„Výborně.“ Vzduch v místnosti, který se na začátku jejich setkání dal krájet, se projasnil spokojeností na obou stranách.

„Vidím, že jsem si pro toto poslání vybral toho pravého. Ale jak jste tak rychle...“ Vévoda se zarazil a jeho tvář zatemnilo náhlé podezření. Rappova rychlost mohla totiž znamenat, že utajené poslání ztratilo na své diskretnosti. Rappa rychle zasáhnul.

„Nemějte obavy. Teprve až před dvěma dny jsem potkal skupinu pátračů. A výsledek našeho setkání se do Chaurony donese až poté, co najdou jejich mrtvolky. Nikdo jiný se o mně nedozvěděl. Mé poslání zůstalo tak diskretní, jak mělo být.“

„Dobrá. Ale prozradíte mi, jak jste tak rychle našel...“

„Promiňte, Vaše Výsosti, ale řekněme, že je to mé tajemství.“ Vévoda se jen velkomyslně usmál pobaven tím, jak s ním ten vrah hrál svou hru, a dále nevyzvídal.

Rapp mezitím v duchu zalétnul v myšlenkách k velké zakryté kleci, která byla uložena ve stejném voze jako zásilka pro vévodu, a jejíhož obsahu si cenil jako svých pistolí.

Po příjezdu do Chaurony si Rapp našel ubytování v chudinské čtvrti, pronajal si za pár drobných malý pokojík v hostinci se stravou. Nemusel odtud vycházet, když nebylo zbylí. Na to měl své přátele. Hned po příjezdu otevřel své jediné zavazadlo - klec, zabalenou v plátně, aby nikdo nezjistil její obsah. A vypustil její obyvatele do ulic a stok na průzkum.

Bylo jen málo lidí, kteří věděli o zvláštních schopnostech některých krys z molverských kanálů, stok a katakomb. Jedním z toho mála byl i Rapp, který z toho prostředí vzešel. S otcem, nesnesitelným opilcem a profesionálním příživníkem a povalečem, jako dítě obýval jeden z brlohů ležících při

ústí podzemního kanálu, který špínu bohaté Molvery odváděl do Falernského jezera, na jehož břehu nejskvělejší venetské město leželo. A tam také poznal úžasné schopnosti těchto kryš, které za trudného dětství byly jeho jedinými přáteli. A vlastně i v dospělosti. Nájemný vrah nemívá přátele.

Když z klecí vypouštěl své malé chlupaté přátele s lysými ocasy, nevolky se mu připomnělo dětství. Otec ho obvykle budil kopancem a hned po ránu posílal pro džbán piva nebo vína nebo kořalky. Podle toho, jak byl zrovna při penězích. K jídlu měl Rapp jen to, co si ukradnul nebo vyžebbral.

Obvykle celý den trávil v ulicích města a snažil se vyžebtrat dost peněz na alkohol, aby se otec nerozzlobil a nezbil ho. Někdy ale ani to nepomohlo. Otec se pak spokojeně pochechtával, že se zmalovanou tvářičkou vzbudí větší soucit a vydělá víc.

Nenáviděl ho.

Na matku si vzpomínal matně. Prodávala své tělo a živila je oba. Svého syna i svého manžela (i když Rapp pochyboval, že by takoví ubožáci jako jeho rodiče, žijící ve světě, který neznal pravidla a zákony, uzavřeli oficiální sňatek). Ale pamatoval si moc dobře, jak zemřela, i když mu tehdy bylo jen šest. A proč. Kvůli otci. Byla nemocná, ale přesto ji vyhnal na ulici shánět zákazníky a vydělávat další peníze, které by mohl propít.

Po mnoha hodinách konečně přitáhla nějakého hrbatého chudáka s tváří pokrytou nežidy, který jediný byl ochoten spustit s takovou umaštěnou a na smrt bledou courou. Zavřeli se spolu v místnosti, kterou měla jejich „rodina“ pronajatou v polorozpadlé barabizně na okraji města. Rapp s otcem čekali před dveřmi, až bude po všem. Když zákazník za podezřelého ticha a se sklopenou hlavou odsypal pár měďáků do otcovy dlaně a spěšně odcházel, našli uvnitř jen bílé obnažené tělo bez života. Zemřela vyčerpáním, možná hned poté, co ulehla na postel. Když pro něho vztahy mezi ženami a muži přestaly být po letech tajemstvím a uvědomil si, že se ten poslední zákazník ukojil na možná již mrtvém těle, udělalo se mu špatně.

Otec jenom láteřil, protože přišel o zdroj příjmů. Jí nelitoval, jen sebe. A nikdy jí to nezapomněl. Dávno mrtvou ženu nesmyslně ještě roky poté obviňoval z toho, že si dovolila zemřít, a tak ho ožebračit a ještě mu nechat toho haranta na krku. Zklamání si vybíjel právě na tom harantovi.

Rapp plakal, když od matčina těla odcházeli. Dala mu to málo lidské něhy, co v životě poznal. Otec se vůbec neobtěžoval se zařizováním pohřbu. To by mu nezbylo na kořalku. Pobral jejich skrovný majetek a ztratili se v rozlehlých ulicích města, aby se nakonec už zcela bez peněz usídlili v brlozích na břehu jezera. Rapp šel s ním. Kam jinam by se šestiletý chlapec poděl?

Avšak teď musel otce živit on. Jelikož brlohy obývaly existence ještě zkrachovalejší a odpudivější, než byli oni sami, jedinými přáteli se mu staly krysy, obývající příbřežní brlohy v míře větší než velké. Zjistil, že když se s nimi podělí o své skrovné jídlo, dají mu pokoj, na rozdíl od mnoha chudáků, kterým ve spánku ohryzaly vředovité bérce, špinavé uhnílé prsty nebo i uši a nos.

Netrvalo dlouho a objevil, že některé z nich jsou znepokojivě chytré. V dětství to připisoval své fantazii, že si s nimi povídal. O pár let později zjistil, že se mu to nezdá. Cosi, co se skrývalo v molverských katakombách, nadalo některé z klanů zdejších kryš překvapivou inteligencí.

V dětství to byli jen jeho přátelé, ulevující mu v samotě a neštěstí. V dospělosti se mu staly užitečnými pomocníky.

Netrvalo to ani dva osamělé týdny, které strávil zavřený v pronajatém pokojíku, a drobní hlodavci prošmejdili celé město. Nejen to. Věděl, že dokážou komunikovat s místními soukmenovci, nad něž svými schopnostmi čněli do výše a kteří z nich v hloubi svých primitivních zvířecích duší měli nevýslovný posvátný strach, podobný tomu, jež děsí primitivního divocha vybaveného oštěpem při střetnutí s civilizovaným člověkem v lesklém pancíři a s palnou zbraní.

Z dílčích jednoduchých informací si dokázal udělat základní představu o městě a o pozici svého cíle. Na ten nasadil už jen Halwina a jeho několik podobně inteligentních sourozenců.

O týden později měl přesný plánec domu, kde byl ukryt jeho cíl, včetně postavení stráží i jejich pohybů a střídání.

„Nuže, musím uznat, že mne vaše vyzvědačské schopnosti udivily.“ Proč ne přímo ohromily?, pomyslíl si trochu dotčeně Rapp.

„A nebudu se pít po vašem tajemství. Prozradíte mi však, jak jste nakonec uspěl. Osobně jsem se původně domníval, že až zjistím úkryt i jeho ochranu, budu muset nasadit speciální jednotku aspoň o padesáti nejlepších mužích, abych získal, co chci. Vy jste to však zvládnul sám. V to jsem sice doufal, když jsem vás najal, ale přesto – netýrejte mou zvědavost.“

Vévoda se k Rappovi naklonil a bylo vidět, že si chce vyslechnout dobrodružnou historku, podobnou jedné z těch, které zcela jistě prožíval sám, než se ze žoldnéře stal panovníkem – aspoň podle toho, co o něm Rapp věděl. Byla z něj cítit neskrývaná dychtivost člověka, který už dlouho sám nemusel tasit zbraň, protože to za něj dělali jiní, ale kterému se po tom v hloubi duše stýskalo.

Věděl přesně, kam a kudy jít i kde jsou stráže. K onomu domu se dostal po střechách. Spoléhal na tichou práci dýky a meče. Pistole s sebou vzal jenom dvě v pouzdrech na stehnech, aby mu co nejméně překážely. Nehodlal jich použít, pokud by nebyl přinucen prchat.

V téměř absolutní temnotě, neboť pro svou výpravu zvolil noc se zamračenou oblohou, která zastírala svit měsíce i hvězd, mu byly očima jeho krysí pomocníci. Když se ocitnul na střeše domu, kde byl ukryt jeho cíl, spustil je v brašně po provázku na zem. Čekal a občas letmo zatahal za provázek, dokud mu váha neprozradila, že je brašna opět plná jejich tělíček. Vytáhnul je nahoru a bral je jednu po druhé do rukou. Jejich pískavá slova – jestli se to slovy vůbec dalo nazvat – se otiskovala přímo v jeho mysli.

Dvůr podle nich střežil jediný strážný, který se v plášti choulil na lavici na zápraží. Další dva postávali v průjezdu u vrat do ulice. Uvnitř domu už pak byl jediný, přímo před místností, kde byl jeho cíl. Ten také jako jediný musel zemřít.

V duchu poděkoval mnišským bratřím z řádu svatého Algirda, kteří se v Molveře věnovali bohulibému poslání – pomáhat dětem ulice. Když mu bylo dvanáct a jeden z nich se za něj zaručil před strážným, který ho chytil při kapesní krádeži, odešel do jejich kláštera. Otec v té době byl už dávno mrtev. V mnišské koleji se mu dostalo vzdělání i péče, jakou dosud nepoznal. Díky jeho pronikavé inteligenci a pili si ho bratři svatého Algirda zamílovali a zasvětili ho i do vysokých věd, jako byla matematika, silozpyt a alchymie. Když projevil přání naučit se šermu, neodepřeli bratři svému oblíbenci ani tuto dovednost. Kdyby věděli, k jakým účelům pak jejich vzdělání Rappovi sloužilo, vyhnali by ho z kláštera zpátky do molverských stok hned první den. Jenže nemuselo to tak dopadnout, nebýt Lorenta Břítvy.

Rapp potlačil výčitku, kterou pocítil vždy, když využíval učení mnišských bratří, a soustředil se na své poslání. Z pevné kožené brašny u pasu vytáhnul dva balíčky pečlivě zabalené do tlusté vlněné látky. Do dlaně mu z nich vyklouzly flakonky ze skla křehkého jako dech víly. Pečlivě zamířil a hodil. Jeden k maštali, jeden k průjezdu. Křupnutí tenounkého skla o dlažbu skoro nebylo slyšet. Zato tlumené pády několika těl ano. Strážní, omámení výparů z flakónků, usnuli jako mrtví. Teď se mohl ze střechy spustit i on.

Krasy poskakovaly podél stěn chodby několik kroků před ním. Připravil si dýku. V uzavřeném prostoru by uspávací flakonky mohly do mdlob uvrhnout jeho přátele i jeho.

Slyšel, jak se strážný před dveřmi, znuděný dlouhou hlídkou po jedné z krys ohnal a zkusil na ni dupnout. Soustředěn na hon si Rappa ani nevšimnul. Dýka mu projela krkem, ústa zakrytá Rappovou rukou nevydala jedinou hlásku. Když utichlo chrčivé bublání krve z jeho rozřátého hrdla, Rapp ho pomalu položil na zem.

Pak si došel pro požadované zboží. Z domu ho vynesl úplně obyčejně hlavním vchodem, kolem stále spících strážných v průjezdu.

„Výborně. Ale musel jste mít ohromné štěstí,“ vydechnul vévoda okouzleně. Olovnáč totiž z vyprávění vynechal Halwina a jeho bratry. Olovnáč navíc potěšeně zaznamenal, že jeho znalosti uspávacích substancí na vévodu udělaly opravdový dojem. Hleděl na něj nejistými očima člověka, který takovým věcem nerozumí a má k nim tudíž podvědomý odpor. Podle všeho dával přednost

meči. Historky o jedech, které ho prý měly vynést na trůn, Rapp náhle považoval za nepravděpodobné.

„Opravdu jste mne potěšil,“ zopakoval Korgan. „Pojďte mne tedy potěšit naposledy. Pojďme si pro to.“ A zvednul se od stolu.

Rapp zpozorněl. Tím, jak se jejich rozhovor nachýlil ke konci, neboť teď nezbývalo než předat zásilku, si uvědomil, že to na něj možná vévoda jen hraje. Že se ho svými pochvalami, svou spokojeností nad splněným posláním, jenom snaží ukolébat.

Teď mu předá zásilku. A pak?

Odevzdá mu něco, po čem vévoda velmi touží, ale nechce, aby o tom kdokoliv věděl. Jakou má jistotu, kromě Rappova slova, že se o tom nikdo nikdy nedozví? Žádnou.

Už teď je mu nepohodlný více, než při jejich předchozím – a prvním – setkání.

S mrazením si vzpomněl na Noral, kam zamířil, když mu v Molveře začala hořet půda pod nohama. Nebylo to dávno, kdy noralský vévoda Korgan nechal po celé Venetské říši rozhlásit, že v jeho zemi najde domov každý. Dával tím najevo, že v jeho státě mohou žít severští Gorktové z ostrovů, kterým kdysi město Noral patřilo, pohanští Slavonci, na kterých svou moc postavil jeho předchůdce, barbarští Kairoňané, kteří pod Korgovým velením pro jeho předchůdce Noral dobyli, i Venetáňané opustivší rozvrácenou Chauronii. Nešťastnou to země jižně od Noralu, stíženou nejprve domácí válkou, v níž se šlechtici rvali o prázdný trůn, a později řáděním Božích armád rolníků a městské spodiny, které se pokusily nastolit nový řád ničením toho starého.

Všechny tyto lidi dokázal noralský vládce Korgan využít, zaměstnat a díky nim pozvednout svou zemi. Noral se stával v celé Venetské říši zemí zaslíbenou pro kohokoliv.

Rapp si tehdy myslel, že i pro něho, byť jiným způsobem, než pro ostatní uprchlíky. Noral byl totiž rušné přístavní velkoměsto – a taková mužům jako Rapp Olovnáč vždycky skýtají spoustu příležitostí k obživě dost.

„Půjdete s námi. Vévoda s vámi chce mluvit.“ Z každé strany ho za rameno uchopila mohutná paže, patřící mužům o hlavu vyšším než on. Proslulí kaironští gardisté, elita noralské armády a Korganova osobní stráž. Sám z Kaironie pocházel a tito muži ho považovali za vyvoleného, neboť podle pověstí, které kolem něj kolovaly, se ho prý dotknul sám kaironský bůh.

Vévoda?! Byl zcela šokován a ochromen, ale přesto se rukou instinktivně pokusil zajet k bandalíru.

„Rhm. Nechal bych to tak, jak to je, pane,“ poznamenal jeden z gardistů. „Ušetříte svou krev a nás hněvu vévody, že jsme vás nepřivedli.“ Rapp schlípl jako zmoklá slepice. V Noralu byl sotva týden a už ho čekaly potíže.

Gardisté ho dovedli na hlavní náměstí, ale kupodivu s ním nezamířili do paláce, který se rozkládal po celé jedné straně náměstí. Dříve sloužil gorktským místodržícím, kteří se zodpovídali gorktskému vládci vzdálených severských ostrovů, později se stal sídlem vévodů z Noralu. Toho prvního, který Noral s pomocí Korganových kaironských žoldnérů na Gorktech dobyl, a posléze i Korgana, který ho nahradil za okolností, jež s sebou nesly spoustu pomluv.

Kairoňané s ním kolem paláce zamířili do postranní ulice, kde ležela kasárna kaironské gardy, ale zastavili se v půli cesty. Před hostincem U Gardisty. Pověsti tedy nelhaly. Krčma byla výsostným územím vévodových věrných horalů a Korgan prý mezi své často chodil.

Podle všeho rád. Zrovna když vešli dovnitř, položil v páce pod stůl svalnatého mladíka, který měl dobře sedm stop a přes dvě stě liber váhy. Jako téměř všichni horalé. Vévoda byl ostatně stejný kousek. Vítězně zaryčel, otřepal se a protáhnul si namoženou ruku. Za mohutného řevu si přituknul džbánem piva s přihlížejícími a nechal se od nich pochvalně poplácávat po ramenou.

K sobě připoutaná trojice, v níž dva gardisté v podstatě byli nosiči a Rapp jejich nákladem, zůstala způsobilně stát stranou, dokud si jich vévoda nevšimnul. Zvážněl, mávnutím ruky rozehnal své soupeřníky k jejich stolům, a zatímco si přes mohutný biceps shrnoval rukáv košile, pokývnul jim, aby Rappa dopravili k němu.

Přitlačili ho na lavici naproti vévodovi a vzdálili se. S úlevou se konečně pořádně nadechnul, netísňen sevřením těch obrovských chlapů. Vévoda si mezitím přes ramena přehodil šarlatový kabátec, ale ležérně nechal knoflíky rozepnuté, aby jeho mohutné břicho mělo sdostatek volnosti.

„Rappanel Narvel, zvaný Olovnáč,“ pravil vévoda neutrálně a napil se piva.

„Vévoda Korgan?“ přiškrceně sípnul Rapp. Skutečnost, že vévoda znal jeho celé jméno, ho jen znejistila. Co všechno o mně ví? Vypadalo to, že vévodovi špehové v Molveře, s nímž byl ve stavu latentního nepřátelství, nesledují jen dění u královského dvora, ale i jiné oblasti. Není divu, že se vévoda dozvěděl tak brzy o jeho přítomnosti ve svém městě.

„Vaše pověst vás předchází,“ začal vévoda.

„Bez ní bych tu asi nebyl,“ neodpustil si Rapp ani před takovou autoritou výbojnou poznámku. Ani šok ani obavy nedokázaly překrýt jeho nezkratnou povahu. Korgan se hlasitě zasmál.

„To ano. Hodláte se v Noralu zdržet?“ zeptal se konverzačním tónem, ale jeho pronikavé oči, sedé a náhle tvrdé a studené jako kámen, se do něj zabodly. Rapp začínal tušit, odkud vítr vane.

„Předpokládá jsem to.“

„Bud'te tedy vítán. Jak víte, v Noralu jsou vítáni všichni, kteří zde chtějí nalézt nový domov.“ Vévoda se odmlčel a dál zkoumavě hleděl na Rappa. Ten horečnatě přemýšlel. Nijak ho vévodovo vítací prohlášení neuklidnilo. Pokud vévodovi špioni považovali za nutné nahlásit jeho přítomnost a pokud vévoda považoval za nutné pozvat si ho na tuto neobvyklou audienci, nedělal si iluze o tom, že by byl bůhvíjak vítán.

Přetrvávající mlčení ho znervózňovalo. Právě když už se chtěl zeptat, zda je tedy prostě vítán a může odejít, vévoda opět promluvil.

„Měl bych pro vás nabídku. Pro muže vašich schopností jako dělanou.“

„Och, děkuji za důvěru,“ vydechnul Rapp překvapeně. I když o jeho nástupu na trůn kolovala spousta pomluv, proslul vévoda za své vlády jako čestný a spravedlivý muž, který jedná přímo. Užívání nájemných vrahů určitě nepatřilo mezi jeho prostředky.

Vévoda postřehнул jeho překvapení a rychle, jakoby na svou obranu, prohlásil: „Netýká se však služeb, které obvykle poskytujete. Měl bych pro vás něco jiného.“ Sáhnul pro malou truhlici, která ležela na lavici vedle něj. Postavil ji na desku stolu a vytáhnul z ní zapečetěný dopis. Ve vosku však nebyl otištěn žádný znak. Truhlici posunul k Rappovi.

„Tady je záloha tisíc tolarů. Když uspějete, dostanete další dva.“ Rapp vytřeštil oči. Proboha, tolik peněz! Životy obvykle zhasínal za částky v řádu stovek.„Tady v tom listu máte instrukce. Je psaný takovým způsobem i písmem, že v žádném případě nemůže vést ke mně. Předpokládám ovšem, že ho pro jistotu spálíte. Jinak spoléhám na vaši diskrétnost. Instrukce si ale přečtete až v Chauroně.“ Rappa jako by dostal palici. Proboha, zaúpěl v duchu. V Chauroně? To bylo dvě stě mil na jih, v hlavním městě rozvráceného království, kde teprve před rokem vojska noralského vévody potlačila poslední odpor rebelantské Boží armády.

I když nevěděl, jaký úkol přijímá, bylo zcela jasné, že tohle je nabídka, která se neodmítá. Pocit štvance, kterého se během krátkého pobytu v Noralu zbavil, se vrátil s plnou silou. Bylo zřejmé, že pokud zůstane, tak v lepším případě bude neustále pod dohledem vévodových špehů. Což vzhledem ke způsobu jeho obživy nebyla dobrá vyhlídka.

„Přijímám,“ odvětil, jako by snad mohl jinak.

„Výborně,“ vévoda se široce usmál, opřel se rukama o desku stolu a napřímil se. Audience byla u konce. „Budu rád, když se na cestu vydáte hned zítra.“ Jiné doporučení Rapp ani nečekal.

Ted' spolu vyšli na dvůr hostince na noralské straně hranice, kam měl podle instrukcí svůj náklad dovézt, a zamířili ke stájím. Jako stíny jim šli v patách mlčenliví Kairoňané, teď už čtyři. Na vévodův pokyn se k nim přidala dvojice čekající venku. Další Kairoňané střežili vjezd do dvora – dnes žádní hosté nebyli vítáni.

Všichni Kairoňané byli oděni v bohatě gravírovaných kyrysech gardy, na ramenou nesli velké obouruční meče – nikoli nepodobné popravčím, což Rappovi na náladě nepřidalo – a u pasů se jim houpaly krátké pěchotní meče pro boj zblízka, přezdívané katzbalgery. Olovnáč, přestože měl po

celou dobu rozhovoru s vévodou u sebe všechny své pistole, měl neodbytný pocit, že k zastavení takových chlapů mu ani všechny kulky stačit nebudou. Připadal si jako tehdy v hospodě U Gardisty. Opět ho čekalo něco, čemu nemohl vzdorovat, a opět si nebyl jist výsledkem. Opět nezbývalo než se poddat osudu.

Vešli do stáje, kde stál jeho vůz. Odhrnul plachtu a vlezl do nákladového prostoru. Vévoda pokynul gardistům a Rapp jim podával ven bedny, pytle a soudky, dokud se nepropracoval až dozadu, kde byla velká truhla, jejíž tři petlice jistily bytelné visací zámky. Mezitím potají z kryté klece do brašny u pasu předal své malé pomocníky. Byli v ní zvyklí nedělat zbytečný rozruch. Pokud má být zabit, budou mít větší šanci na přežití než zavření v kleci.

Velkou truhlu dostrkal s námahou na konec vozu, kde si ji převzali gardisté a postavili na zem. Rapp ignoroval znepokojení vévody, který si nevolky sáhnul k nosu, jako by čekal závan zápachu.

Lhostejně došel ke kozlíku, z bedny pod ním vytáhnul dláto, kladivo a malou truhličku. Z ní vyndal první klíč a položil ho na truhlu se zásilkou. Pak sáhnul do záňadří a vyndal druhý klíč, jenž mu visel na řemínku kolem krku. A nakonec z postranice vozu pomocí dláta a kladiva vyrazil jedno prkno. Na krytém konci bylo vydlabané a v dutině se skrýval třetí klíč.

Pokleknul k truhle a postupně všechny zámky odemknul a odklopil petlice. Pak úslužným gestem a s lehkou úklonou vybídnul vévodu, aby sám zvednul víko. „Račte Výsosti.“ Vládce Noralu se svraštelou tváří, která zračila čím dál větší zklamání, rázně truhlu otevřel. Chvilí zkoumavě přehlížel obsah a pak se již zcela rozzlobený vztyčil. Gardisté napjatě sledovali, zda jim nedá patřičný pokyn, a porovnali si meče na ramenou.

Uvnitř truhly ležel muž stočený do klubíčka. Bledý, strnulý.

„Měl ale být živý!“ zaprotestoval zuřivě vévoda. Rapp chvíli nic neříkal, jen na něj významně hleděl. „Nedovolil bych si překročit vaše instrukce,“ upozornil ho nakonec.

Korgan vrhnul nedůvěřivý pohled do truhly. Muž byl sice nehybný a měl velmi nezdravou barvu. Ležel tam jen tak. Jako by spal. Jeho tělo neneslo žádné známky rozkladu, nikde nebyly ani žádné stopy krve, výkalů či moči – nic nenasvědčovalo tomu, že by zemřel před uložením do truhly ani vysílením během cesty.

„Chcete snad říci...“

Rapp neodpověděl a z malé truhličky, kterou držel pod paží, vytáhnul mosaznou dózu. Odklopil víčko a strčil ji unesenému pod nos. Nehybný hrudník se náhle zvednul a chřípí se rozšířila. Doud sud nehybný zmateně zašátral rukama kolem sebe a pokusil se posadit ze zkroucené polohy. Ale nepovedlo se mu to, dlouhý spánek či bezvědomí ho vysílily a ochromily jeho svaly.

„Pomohla mi jistá speciální substance. Uvrhne tělo do hlubokého spánku blízkého smrti a téměř zastaví všechny projevy života. Jevilo se mi to jako nejlepší způsob přepravy takhle zvláštního a delikátního zboží,“ vysvětlil omluvně Rapp, zatímco pomáhal přerývaně dýchajícímu muži posadit se. Popotáhnul ho za ramena a opřel o bok truhly. Unesený zachroptěl, zalapal po dechu jako topící se člověk, který v poslední chvíli před tím, než upadne v mráčky, zachytí doušek vzduchu. Konečně otevřel oči. A pohlédl přímo na vévodu.

Vyděšeně vyjeknul a rozhlédl se po neznámém prostředí. A vykřiknul znovu.

V jeho hlase rezonovalo čiré zoufalství.

„Ale... Ale... Ale...“ lapal po dechu, neschopen uvěřit své situaci.

„Ale... to přece nemůžete!!“ vyrazil ze sebe nakonec.

„Ne?“ otázal se posměšně vévoda. „Opravdu nemohu? Vítej v Noralu, Remasi Falemor.“

„NEE!!!“ Bývalý velitel chauronských Božích armád přímo zaječel.

„Ale podepsali jsme přece mírovou smlouvu,“ zaprotestoval. „Ukončil jsem válku a rozpustil Boží armády výměnou za mou osobní bezpečnost. Slíbil jste mi beztrčnost!“

„A právě teď jsem v našem ujednání udělal výjimku.“

„Ale vy jste to slíbil!“ opakoval Falemor umíněně jako dítě.

„To nech na mém svědomí, ať se s tím vyrovná,“ reagoval chladně vévoda. Rapp ani nedutal.

„Co po mně chcete?!“

„Přemýšlej,“ vévodův hlas řezal jako pila. Falemorův pohled těkal do všech stran.

„Peníze!“ vyštěknul. „Dám vám peníze! Mám přece spoustu peněz! Řeknu vám, kde jsou ukryté!“

„To nepochybně. A líbit se ti to nebude. Myslíš ale, že stojím zrovna o tvoje peníze? O to mi podle tebe jde? Nic jiného tě nenapadá?!“ Falemor na něho nechápavě hleděl. „Ale proč tedy?“

„Spravedlnost. Pozdní a nedostatečná. Ale musíš zaplatit za své činy.“

Falemor se rozplakal. Na svědomí toho měl spoustu, avšak jako všichni největší zločinci plakal jen nad sebou samým.

Rapp ohromeně hleděl na vévodu. I pro něj to byl naprosto nečekaný důvod, proč unášet muže, který byl jedním z vůdců povstání, jež v popel obrátilo téměř celou Chauronii a ten popel zalilo krví nejen boháčů, šlechticů i měšťanů, ale všech, kteří se odmítli podříditi novému řádu absolutní rovnosti, který hlásaly masy vzbouřených rolníků a městské chudiny. I těch, kteří se stavěli na stranu rozumu proti krvelačnosti mas ovládaných temnými vášněmi. Neboť víra Božích armád kázala zcela zbořit starý svět, aby na jeho troskách mohl být znovu vybudován svět nový, lepší.

A Remas v tom krveprolití hrál ústřední roli. Jako velitel Božích armád poroučel další a další popravy, další a další drancování a konfiskace. Zprávy z Chauronie, ovládané násilím a strachem, však po celou dobu řádění Božích armád nasvědčovaly, že Remas Falemor sice kázal vodu, ale přitom potají plnými doušky pil víno. Posílal své Boží armády vraždit a plenit a shromažďovat bohatství ukradené těm, kteří ho vybuodovali, aby mohlo být rovným dílem rozděleno mezi všechny, kdo přijali nový řád. Remas sám si ale ukrajoval díl rovnější než ostatní a podařilo se mu nashromáždit obrovský majetek.

Rapp také původně věřil, že vévodovi jde o bohatství, které Falemor nakradl. Ale spravedlnost? O to tedy Korgan usiloval? Prostě jenom nechtěl, aby Remas, který Chauronii udržoval v krvavé lázni a bohatnul z neštěstí obyčejných lidí, uniknul trestu? Rapp náhle hleděl na vévodu novými očima. A údivem. I na sebe. Sám už kdysi dávno přestal ve spravedlnost věřit. Žil, jen aby přežil. Ale teď se tedy i on stal vykonavatelem spravedlnosti?

Jeho myšlenky přerušil Falemor, který s tváří pokrytou slzami a hlenem z nosu, začal znovu skřehotat. Hájil se. Bránil se. Sliboval. Vyhrožoval.

Pokoušel se však přesvědčit nepřesvědčitelného.

Ten toho nakonec měl dost.

Nakročil dopředu a ranou své mohutné pěsti Falemora srazil zpět na dno truhly. Krev z roztráštěného nosu vystříkla až k Rappovi. Tomu nemohlo ujít, s jakým uspokojením vévoda svou oběť udeřil.

„Uklidte to hovno! Zavřete ho zase do truhly a naložte na náš vůz,“ přikázal vévoda gardistům.

„Mám ho...?“ nabídnul s pozdviženou truhličkou Rapp opětovně paralyzování uneseného.

„Ne. Tohle bude stačit. Teď už je stejně jedno, jestli bude dělat rámus nebo ne. V Noralu se zastání nedočká. A ať si pod sebe klidně během cesty nadělá. To je jen začátek. Dokud bude žít, jestli to bude možné životem nazvat, bude platit za své zločiny,“ zakončil chmurně.

Dva gardisté zamknuli truhlu a odnesli ji ven na dvůr, kde stál vévodův kočár a další povozy jeho doprovodu.

Rapp s vévodou osaměli. Tedy – nebýt zbylých dvou gardistů, kteří se od vévody nikdy nevzdalovali.

Vzduch ve stáji, horký zoufalstvím na jedné straně a nenávistí a touhou po spravedlivé odplatě na straně druhé, náhle ochladnul.

Rapp hleděl na vévodu. Falemor ho už nezajímal. Teď mu šlo o sebe.

Dech se mu zrychlil.

Položil ruce na pistole v pouzdrech na stehnech.

Vévodovi to nemohlo ujít.

Chladně se usmál. Ale zároveň se ani nehnul.

Věděl, že stačí jediné gesto.

A bude po všem.

„Tak.“

Rapp sebou trhnul, neschopen zkrotit své bušící srdce.

„A je to. Asi teď půjdeme vyřídít zbytek. Vaši odměnu.“

Vévoda se stále usmíval. Velice pomalu a velice tiše kaironsky promluvil ke gardistům. Otevřeli vrata do dvora a zmizeli ve tmě.

Rapp nedokázal přimět své ruce, aby se přestaly třást. Vévoda se k němu otočil zády a nabídnul mu velmi široký terč.

„Pojďte,“ prohodil přes rameno. „Čekají na vás ještě dva tisíce tolarů.“

Rappanel Narvel zvaný Olovnáč se znovu narodil.

Znovu seděli u stolu jako prve. Jen na něm ležely nadité sedlové brašny, které byly těžké už na pohled. Peníze si nepřeočítal. Místo toho hleděl na Korgana a čekal. Snad na vysvětlení, snad ještě na něco více. Doufal snad, že se bude moci vrátit do Noralu? Příliš tomu nevěřil, ale náhle si uvědomil, že pokud by někde chtěl žít, tak právě v Noralu.

„Nejde vám to na rozum, že?“

„Nečekal jsem, že mé poslání je vedeno takovými důvody...“

„Víte, žijeme ve světě, který je plný špatností. Ale svět není špatný sám o sobě, je jen takový, jací jsou lidé, kteří ho utvářejí. A já se snažím být tím, kteří ho mění k lepšímu. Ale ne vražděním lidí, drancováním a loupením, jako Boží armády. Za svůj život jsem poznal, že velké skoky končí často pádem. Lépe je postupovat malými krůčky.“

Pozici vládce však přílišný idealismus nesevďčí. Copak jsem měl před rokem, kdy stála moje armáda v Chaoronii proti selským houfcům Božích armád, utratit bůhvíkolik tisíc životů, jen abych potrestal vůdce povstání? Ne, raději jsem vyměnil beztrestnost zločinců za mír, aby se sedláci vrátili se na pole a řemeslníci ke své práci, neboť nic jiného ta nebohá země nepotřebuje. Klid a mír pro lidi, kteří mohou pracovat na jejím opětovném rozkvětu. I pro Noral je lepší, má-li na jižní hranici klidného souseda.

Nic ovšem nebrání tomu, abych se naplňování spravedlnosti věnoval v soukromí. Pro červy, jako je Remas Falemor, neznám slitování.“ Vévodovu tvář při vyslovení toho jména zkřivila nenávist, vyvěrající až z hlubin jeho tajemné duše. „Navíc díky vám tato má touha po spravedlnosti zůstala zcela utajena a nikdo mne nemůže vinit z toho, že bych nedodržel smlouvy.“

Teď se vévoda velmi vážně podíval na Rappa, trochu zaskočeného tím, jak mu jinak nepřístupný a úsečný vévoda doširoka otevřel své myšlenky. Ze šedivých očí zmizel kámen a vystřídala ho vřelost. „Děkuji,“ prohlásil Korgan s důrazem.

„Jsem rád, že jsem vám mohl být k službám,“ odvětil Rapp a myslel to vážně.

Vévoda byl opravdu fascinující člověk. Takový, kdy se na jednu stranu obáváte jeho přítomnosti a jste v ní nejistí, ale na druhou po ní toužíte, neboť vás obohatí a pozvedne. Proto Rappovi náhle přišlo líto, kdyby se jejich cesty měly zcela rozejít. Chvilí přemýšlel o jeho slovech. Svět je takový, jací jsou lidé, kteří ho utvářejí...

Kdysi dávno měl příležitost být jiným člověkem, než jakým byl nyní. Vzdělání a šermířské umění, jež získal díky bratřím sv. Algirda, a také jejich kontakty mu zajistily, že se měl ucházet o místo učitele šermu v přední měšťanské rodině. V nové době i měšťané toužili být se za svou čest jako šlechta.

Jenže tím překřížil plány tehdejšího vládce molverského podsvětí Lorenta Břítvy. Ten v bohaté kupecké rodině potřeboval mít na svého člověka, informátora. A tak zajistil, aby se mu stala nehoda a učitelem se stal jeho člověk. Rappa přepadli ze zálohy, ani mu nedali šanci se bránit, a usekli mu palec na pravé ruce. Lorent kdysi dal do výchovy k Algirdovým bratřím své syny a byl velký donátorem jejich koleje, proto je nechtěl zarmoutit vraždou jejich chráněnce.

Jenže tím zplodil Olovnáče. Zoufalý a nepřízní osudu zrazený Rapp takřka zešílel. Jeho sny, že se jednou stane nejlepším molverským šermířem a že se snad jednou díky svému umu, jehož výjimečnost potvrzovali mnozí, dostane i ke dvoru, byly pryč.

Zmizel i on. Vrátil se do stok, z nichž vzešel. Vrátil se ke svým malým přátelům a tehdy poprvé je použil jako mnohokrát poté. Nechal je slídit po tom, proč byl přepaden a kdo může za jeho neštěstí. Mezitím pečlivě cvičil šerm levou rukou, což mu nešlo, a střelbu z pistole, což mu šlo o

mnoho lépe. Pak se pomstil. Všem, kteří měli s jeho zmrzačením něco společného. Vypátral a zabil muže, kteří ho přepadli. I zdánlivě počestného učitele šermu. A samozřejmě Lorenta Břitvu. A cesty zpět už nebylo.

Díky vévodovi však získal pocit, že šance na jiný život náhle existuje. Od odjezdu z Molvery nespáchal žádný zločin – únos Remase Falemora se za zločin nedal považovat. A mohlo by při tom vlastně i zůstat. Přemýšlel. Opět zatoužil vrátit se do Noralu. Ale smí?

Zahleděl se na vévodu a zvažoval, jak naformulovat otázku.

„Takže... To je všechno?“ zeptal se nakonec nejistě.

„Chtěl byste, aby to bylo všechno?“ vrátil mu vévoda otázku.

„No, vlastně... ani ne.“ Koutek širokých masitých rtů se neznatelně pozvedl. Trvalo déle, než bylo Rappovi milé, než Korgan opět promluvil.

„Měl bych pro vás nabídku.“ Vévoda, zcela vážný ve tváři, si chvíli připravoval slova.

Rapp napjatě čekal.

„Myslím, že jste se celkem dobře obeznámil s prostředím v Chaoroně.“ Chaorona? Zase? A co Noral? Rapp sklonil hlavu a snažil se urputně nedat najevo zklamání. Ale čemu se divil? Mělo mu přece být jasné, že člověka s jeho minulostí bude chtít vévoda držet od svého města co nejdále.

„Teď po válce, když se mi podařilo v Chaoronii nastolit mír, je to město mnoha příležitostí. Muže, jako vy, tam může čekat velká budoucnost. Zároveň s tím vám nabízím, abyste i nadále pracoval pro mne.“ Rapp zvednul oči. Tohle už bylo lepší!

„Jednou za měsíc by za vámi přijel některý z mých služebníků a předal by vám přiměřenou odměnu – řekněme sto tolarů. Vy byste mi po něm zase poslal podrobnou zprávu. Jste pozorný a vnímavý mladý muž, navíc vaše dosavadní zkušenosti vám umožňují proniknout i do, ehm, různých prostředí. Nepochybuji, že informace od vás budou zajímavé. Navíc je dokážete sbírat s podivuhodnou rychlostí. Nehledě na to, že Remas Falemar není jediný, koho bych chtěl získat pro svou spravedlnost.“

Rapp celou dobu souhlasně přikyvoval. Vévodova nabídka se mu začínala líbit čím dál více.

„Vaše postavení samozřejmě bude velmi, ehm, neoficiální. Jakou další oficiální živnost si zařídíte, je jen na vašem uvážení. Kapitál na to budete mít více než dostatečný.“ Vévoda významně zrakem spočinul na sedlových brašnách.

S tím, co si přivezl z Molvery, a se zálohou měl už pěkných pár tisíc. A k tomu zajištěný příjem sto tolarů každý měsíc! Skoro za nic, jen za dopis... Rappovi se rozbušilo srdce a stočil oči do prázdna, aby nic nerušilo defilující představy slibné budoucnosti. Když však pohlédl na opět odměřeného vévodu, uvědomil si, že nebude jen opisovat posbírané drby. Že se bude muset sakra snažit, aby jeho zprávy vévodu uspokojily. Tomu muži nebylo jednoduché se zavděčit.

Trochu se zaleknul.

Jenže jaké jiné měl možnosti? Do Molvery se vrátit nemohl. Od Noralu ho vévoda chtěl držet dále. Pak mohl zkusit jediné štěstí ještě dále na jihu, v Galemském velkoknížectví. Zbylá města Venetské říše považoval Rapp za příliš malá a nehodná života pro člověka při penězích a přivyklého určitému nadstandardu, jako byl on. Jenže v Galemu vládnul velkokníže Harlon, o němž bylo až příliš dobře známo, že ho s vévodou Korganem poutají nejen společné zájmy v Chaoronii, ale i velmi vřelá osobní přátelství. Nepochyboval, že souběžně s ním by do Galemu zamířil i noralský posel s patřičnými informacemi...

Sakra, začínám si zase připadat jako blecha v kožichu, nikde nevítaný parazit.

Možná už je opravdu na čase, abych se trochu krotil.

V Chaoroně bych ale moc nemusel, tam je to po válce ještě pořád pěkná divočina.

Místo pro člověka, jako jsem já.

Usmál se.

Pohlédl opět na vévodu. Usmíval se také.

„Nuže?“ pravil skoro přívětivě.

„Budu velice rád, pokud vám budu moci být i nadále užitečný, Vaše Výsosti.“

„Výborně. Až se v Chaoroně trochu zabydlíte, pošlete zprávu – řekněme třeba majiteli hostince U Gardisty, aby to nebylo příliš nápadné –, kde vás mohou mí služebníci vyhledat. Přeji vám hodně

šťestí. Můžete jít.“ Rapp povstal a uklonil se. S opravdovou úctou, bez předstírání, a urychleně vycouval ze dveří. Vévoda jen blahosklonně mávnul rukou.

Venku na dvoře se zhluboka nadechnul studeného vzduchu. Kaironský gardista mu přistavil koně. Hodil mu na hřbet brašny a nasednul. S nesmírnou úlevou, že dnes vyhrál nejen svůj život, ale celou budoucnost, mu zaťal paty do slabin a vyrazil vstříc novému životu.